

10 e Kamer

Nr. 603/04
VAN HET PARKET

Nr. 96045
VAN HET ARREST

4 november 2005

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.97.1/00 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. , publicist, geboren te op , wonende te

2. Nr. met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in het HR te onder nr.

Verdacht van:

DE EERSTE EN DE TWEEDE

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3: en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. door op het terrein, geleden te ter
 kadaster gekend onder in eigendom
 toebehorende aan geboren te
 op wonende te
 geboren te op
 wonende te
 geboren te op wonende te
 geboren te op te
 wonende te
 te op wonende te
 geboren te op geboren
 wonende te
 geboren te op wonende te
 op wonende te
 geboren te op wonende te
 geboren te wonende te
 op geboren te en
 thans overleden te op voorheen wonende te
 geboren te
 op wonende te
 geboren te op
 wonende te
 geboren te op wonende te
 geboren te op
 wonende te
 geboren te op wonende te
 geboren te
 op wonende te
 geboren te op wonende te
 geboren te
 op wonende te
 geboren te
 te op wonende te

een publiciteitspaneel op metalen constructie (1,75 op 4,37 m) tegen de
 rechterzijgevel met reclame voor te hebben opgericht te
 op 16 en 17 december 1999 (st. 2)

2. en de lid 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
 hebben
 te in de periode gaande van 18 december 1999 tot en met 30 april
 2000

De feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99
 § 1-8°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet
 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999
 (B.S. 08.06.1999)

met de omstandigheid dat de eerste en de tweede verdachte personen
 zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen,
 verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen
 of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen
 als tussenpersoon optreden, in casu de eerste als afgevaardigd
 bestuurder van een vennootschap die zich bezig houdt met publiciteit, de
 tweede als vennootschap die zich bezig houdt met publiciteit

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-8°, 146-1°, 146-9° lid, 147, - 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-8° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een publiciteitsinrichting of uithangbord te hebben geplaatst ofte hebben gewijzigd, in casu

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1. de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 31.10.2003

met de omstandigheid, wat de eerste en de tweede verdachte betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu de eerste als afgevaardigd bestuurder van een vennootschap die zich bezig houdt met publiciteit, de tweede als vennootschap die zich bezig houdt met publiciteit) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep

DE TWEEDE

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 258.052,20 dat zich bevindt in haar patrimonium, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de tweede beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag)

(verantwoording van de berekening van het wederrechtelijk vermogensvoordeel : 226.300 bef per maand x 46 maanden sinds 01.01.2000 geeft 10.409.800 bef, omgerekend naar € 258.052,20 - zie als vertrekbasis de overeenkomst op stuk 131)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te van 5 april 2004, 19de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.1, A.2. en B samen tot een geldboete van € 2.500,00.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 12.500,00.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 41 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt de beklaagde

voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A.1, A.2 en B samen tot een geldboete van € 7.500,00.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 37.500,00.

Zegt dat de beklaagden

verplicht zijn elk een bedrag van € 10, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus telkens gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden

solidair tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 81,98.

Leet de veroordeelden

eveneens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Verklaart verbeurd lastens de

de som van € 210.992,12.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15 april 2004 door de 2de beklaagde.
- 16 april 2004 door de 1ste beklaagde.
- 19 april 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de 1ste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

meester advocaat aan de balie te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over 2de beklaagde,

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank van 5 april 2004 werden tijdig en regelmatig naar de voorzitting ingesteld; ze zijn ontvankelijk. De beslissing van de eerste rechter in het tussenvonnis van 1 december 2003 waarbij advocaat werd aangesteld als lasthebber ad hoc over de tweede beklaagde ten einde deze te vertegenwoordigen in de strafvordering, is er niet door bestreden.

2.1. Er dient nagegaan of het sub A.2 en B te last gelegde nog steeds een misdrijf uitmaakt.

2.2. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit Hof werd tegenspraak gevoerd omtrent het door het Arbitragehof op 19 januari 2004 gevelde arrest nr. waarbij het de woorden “, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” in artikel 146 derde lid DORO zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsancie voor het onder A.2 en B te last gelegde instandhouden slechts geldt voor zover de in de telastlegging A.1 genoemde handelingen gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2.3. De handelingen waarop de telastlegging A.1 betrekking heeft zijn volgens het gewestplan gelegen in woongebied, krachtens artikel 146, 4°lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied. De te last gelegde misdrijven van instandhouden (telastleggingen A.2 en B) zijn *in casu* niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

3.1. Het sub A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op artikel 99 §1.8°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

3.2. Betreffende telastlegging A.1 werd de verjaring van de strafvordering regelmatig gestuit door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie op 19 april 2004.

3.3. Betreffende telastlegging A.1 verschilt de straf thans voor dit misdrijf bepaald van die welke ten tijde van dit misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

4.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen alsook de verzwarende omstandigheid in hoofde van de beide beklaagden. Overigens terecht betwisten de beklaagden noch dit hen te last gelegde feit noch de verzwarende omstandigheid in hunnen respectieve hoofde.

4.2. De eerste beklaagde was afgevaardigd bestuurder van de tweede beklaagde die zich bezig houdt met publiciteit.

4.3. Door de bouwpolitie van [] werd vastgesteld dat een nieuw publiciteitspaneel [] met achterliggende bevestigingsconstructie werd geplaatst nadat het vorige publiciteitspaneel [] werd weggebroken. Door de eerste beklaagde werd bevestigd dat ervoor werd gekozen om de bestaande structuur te vervangen door een nieuwe. Zonder voorafgaande vergunning werd op 16 en 17 december 1999 een publiciteitspaneel op een metalen constructie bovenaan tegen de zijdevel van het acht verdiepingen tellende pand aan [] opgericht. Het publiciteitspaneel stak ongeveer 80 cm uit op de gevel en daaronder was een metalen loopbrug van ongeveer 1,20 m breed bevestigd zodat de constructie tot ongeveer 2 m op de gevel uitstak en overhelde boven de aanpalende woning nummer [] met drie bouwlagen en zadeldak.

4.4. De beklaagden betwisten niet dat deze constructie vergunningsplichtig was en zij erkennen dat zij daartoe niet over een vergunning beschikten. De ingediende regularisatieaanvraag werd geweigerd bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van [] van 13 april 2000. Het ingediend administratief beroep werd verworpen bij besluit van de bestendige deputatie van de provincie [] van 17 mei 2001. Hiertegen werd geen administratief of jurisdictioneel beroep aangekend.

5.1. De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

5.2. Uit de concrete omstandigheden blijkt dat bij de oprichting van het publiciteitspaneel de eerste beklaagde door wiens toedoen de tweede beklaagde handelde bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, heeft gehandeld in strijd met de bepalingen van het coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996; dat misdrijf heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel of de waarneming van de belangen van deze rechtspersoon en is, naar blijkt uit de

concrete omstandigheden, voor diens rekening gepleegd.¹ De tweede beklaagde is dan ook samen met de eerste beklaagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor het sub A.1 te last gelegde misdrijf.

6.1. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van het bewezen misdrijf. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Zij hebben geen oog gehad voor het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen; zij hebben enkel oog gehad voor het eigen financieel belang. De niet vergunde publiciteitsinrichting had door haar omvang een belangrijk visueel impact. Als professionelen hadden de beklaagden zich stipt aan de betrokken voorschriften moeten houden. In hun voordeel houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Een geldboete, zoals hierna bepaald, is een passende bestraffing en is noodzakelijk om de beklaagden de ernst van het door hen gepleegde feit te doen inzien en hen te doen beseffen dat herhaling uit den boze zou zijn.

6.2. Aan de eerste beklaagde kan evenwel, nu hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hem opgelegde geldboete worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en hij werd tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

6.3. Aan de tweede beklaagde kan evenwel, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de haar opgelegde geldboete worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan deze beklaagde, gaat 120.000 euro niet te boven en zij heeft nog geen veroordeling tot een geldboete van meer dan 24.000 euro opgelopen. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling deze beklaagde zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

7. Bij het bepalen van de geldboeten houdt het Hof rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboeten dienen te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dienen wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad

van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

8. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4 eerste lid van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

9. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

10. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf onder de telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding.

11. Bij brief aan de Procureur des Konings te Gent van 18 mei 2000 met in bijlage kopie van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van van 13 april 2000 wordt het herstel van de plaats in de vorige staat gevorderd door de zonder vergunning uitgevoerde constructies af te breken, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 frank thans € 24,79 per dag vertraging. Uit de overgelegde stukken (waaronder briefwisseling, contract, factuur, foto) moet evenwel redelijkerwijze worden afgeleid dat de niet vergunde publiciteitsinrichting op 25 juni 2003 werd verwijderd. In zoverre ontvankelijk is de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van derhalve zonder voorwerp, evenals de vordering tot verbeurte van een dwangsom.

12.1. Schriftelijk vorderde het Openbaar Ministerie lastens de tweede beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 258.052,20. Het gevorderde bedrag werd herleid ter terechtzitting van de eerste rechter tot € 235.613,88 (in mindering brengen van de periode na verwijdering van het publiciteitspaneel op 25 juni 2003) en ter terechtzitting van het Hof tot € 210.992,12 (in mindering brengen van de gemeentelijke belasting op de reclameborden en lichtreclames).

12.2. Het wederrechtelijk vermogensvoordeel is rechtstreeks verkregen uit de oprichting van het publiciteitspaneel, ook zonder afzonderlijke strafbaarstelling van de instandhouding ervan, gezien zonder de wederrechtelijke oprichting van het publiciteitspaneel géén opbrengsten hadden kunnen worden verkregen. Het zou maatschappelijk onaanvaardbaar zijn de

tweede beklaagde in het bezit te laten van de vermogensvoordelen die zij heeft gehaald uit het misdrijf sub A.1.

12.3. Dat het wederrechtelijk vermogensvoordeel de omvang zou hebben zoals voorgehouden door het Openbaar Ministerie is onvoldoende aangetoond. Aan de hand van enkele facturen betreffende de huuropbrengs werd het wederrechtelijk vermogensvoordeel berekend door extrapolatie. Evenwel dient vastgesteld dat het contract reeds vrij snel werd herzien in die zin dat een lagere huuropbrengst werd bedongen, zodat de bedrager betreffende de periode waarvoor stukken voorliggen niet zonder meer te extrapoleren zijn naar de periode waarvoor geen stukken voorliggen. Het bedrag van de bijzondere verbeurdverklaring dient – in de voor de tweede beklaagde meest gunstige raming – te worden beperkt tot € 100.000.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 5, 7*bis*, 38, 39, 40, 41, 42, 43*bis*, 66 en 100 van het Strafwetboek, 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

1, 8 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,

2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,

91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

36 van de Wet van 7 februari 2003,

23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,

24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, niet (langer) ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurde van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op de misdrijven omschreven onder deze telastleggingen A.2 en B niet (langer) ontvankelijk.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, tot een geldboete van € (2.000 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 9.915,74;

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervanger worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel slechts voor drievierden van de aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete en vervangende gevangenisstraf.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, tot een geldboete van € (2.000 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 9.915,74;

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel slechts voor de helft van de aan de tweede beklaagde opgelegde geldboete.

Legt de beide beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 81,98 in eerste aanleg en op € 150,98 in hoger beroep.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Stelt vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ in de mate dat zij is gesteund op de telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, zonder voorwerp is, evenals de vordering tot verbeurte van een dwangsom.

Beveelt overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek in hoofde van de tweede beklaagde de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 100.000, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen misdrijf zijn verkregen.

Kosten:

Afschriften:	54,15
Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
Dagvaarding:	23,10
	137,25
+ 10 % :	13,73
Totaal :€	150,98

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **4 november 2005.**

Aanwezig :

kamervoorzitter, bij bevelschrift van de
Eerste Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om plaatsvervangend
raadsheer op het ogenblik van de uitspraak te vervangen,
deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit
arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

raadsheer,
, raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van $\varnothing$ nietige lijn(en) en $\varnothing$ nietige woord(en);